

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
КОМІТЕТ З ПИТАНЬ ОСВІТИ, НАУКИ ТА ІННОВАЦІЙ

Р І Ш Е Н Н Я

До протоколу № 89
від 08 грудня 2021 року

Про проект Закону України
“Про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів
юридичних осіб та їх об’єднань у перехідний період”
(реєстр. № 6013 від 09.09.2021)

Комітет з питань освіти, науки та інновацій за дорученням Голови Верховної Ради України розглянув проект Закону України “Про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об’єднань у перехідний період” (реєстр. № 6013 від 09.09.2021, н.д. Р.Стефанчук, С.Кальченко, В.Медяник та інші) та зазначає таке.

Згідно з пояснювальною запискою метою прийняття проекту законодавчого акта є удосконалення корпоративного управління в юридичних особах, заснованих на державній і комунальній власності, підвищення інвестиційної привабливості країни, запровадження ефективних механізмів контролю за використанням об’єктів державної та комунальної власності, а також усунення суперечностей між Цивільним кодексом України та актами спеціального законодавства.

У зв’язку з цим законопроектом пропонується внесення змін до Цивільного кодексу України, визнання таким, що втратив чинність, Господарського кодексу України, а також низку прикінцевих положень. Зокрема, зазначеним проектом Закону передбачаються:

- доповнення Цивільного кодексу України положеннями, що свідчать про можливість існування юридичних осіб в організаційно-правовій формі – “об’єднання юридичних осіб”;

- доповнення Цивільного кодексу України статтями, направленими на покращення корпоративного управління, зокрема статтею 96-1, яка містить визначення корпоративних прав, встановлює момент виникнення корпоративних прав, а також можливість існування у законодавстві обмежень певним особам щодо володіння корпоративними правами або їх реалізації; статтею 99-1, якою визначається статут та обов’язки посадових осіб товариств;

- виключення з Цивільного кодексу України таких юридичних осіб публічного права як державні підприємства, комунальні підприємства та спільні комунальні підприємства;

- доповнення Цивільного кодексу України положеннями, відповідно до яких встановлюються особливості передачі в управління майна юридичній особі її засновником;

- внесення змін до законодавчих актів, що регулюють приведення у відповідність з Цивільним кодексом України правил набуття права власності на майно, передане у власність юридичним особам, що перебувають під контролем держави, та на майно, набуте ними у власність на підставах, не заборонених законом, забезпечення можливості отримати речові права на чуже майно, не заборонені законом, а також права користуватися майном чи здійснювати управління ним відповідно до укладених договорів;

- визнання таким, що втратив чинність, Господарського кодексу України, положення якого переважно не мають регулятивного ефекту, є декларативними за своїм змістом, а також суперечать іншим нормативно-правовим актам та загальним засадам цивільного законодавства.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України визначило за доцільне висловити щодо його змісту низку зауважень та пропозицій, зокрема таких.

У назві проекту та у його тексті вживається поняття “перехідний період”, під яким згідно з абз. 5 ч. 1 ст. 1 проекту розуміється “термін, що починається з дня набрання чинності цим Законом і завершується через сім років з дня набрання чинності цим Законом”. Проте із наведеного залишається незрозумілим, в чому саме полягає суть цього періоду. Невизначеність з цього питання не дає змоги об’єктивно оцінити запропоновану у проекті тривалість цього періоду, тим більш у супровідних документах до проекту обґрунтування запропонованого у проекті строку його дії не наведено. Звернуто увагу на те, що строк чинності Закону, вказаний у визначенні поняття “перехідний період” (протягом якого згідно з його преамбулою цей Закон має діяти), не враховує того, що згідно з п. 3 “Прикінцевих та перехідних положень” проекту через 7 років з дня набрання чинності цим Законом втрачають чинність лише ст. ст. 4-19 цього Закону, з чого випливає, що ст. ст. 1 – 3, 20 – 23 Закону продовжуватимуть діяти.

У преамбулі проекту зазначається, що “цей Закон визначає правові та організаційні засади здійснення підприємництва, функціонування та діяльності підприємств та їх об’єднань протягом перехідного періоду”. Проте ГНЕУ звертає увагу, що дія частини його положень (зокрема, зміни до: ст. 488 ЦК щодо строку чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин, породи тварин, ст. 625 ЦК щодо відповідальності за порушення грошового зобов’язання; ст. 1122 ЦК щодо особливих умов договору комерційної концесії тощо) не має безпосереднього відношення до засад здійснення підприємництва та поширюється не тільки на підприємства та їх об’єднання, але й на всіх інших учасників відповідних суспільних відносин, зокрема, на фізичних осіб, в тому числі на фізичних осіб-підприємців. За цих умов питання, яких стосуються вказані пропозиції, доцільніше вирішити в окремому законопроекті.

Пропозиція про реорганізацію всіх державних підприємств у господарські товариства не враховує також відповідні положення Закону України “Про приватизацію державного і комунального майна”, згідно з ч. 2 ст. 4 якого не підлягають приватизації казенні підприємства; майно державного підприємства “Мультимедійна платформа іномовлення України” (МППУ); підприємства, що здійснюють виробництво об’єктів космічної діяльності. Крім цього, згідно з ч. 3 ст. 4 цього Закону до переліку об’єктів державної власності, що не підлягають приватизації (затверджується Законом) включаються, зокрема: підприємства з виготовлення та ремонту всіх видів зброї, що перебуває на озброєнні Збройних Сил України, інших утворених відповідно до закону військових формувань, Служби безпеки України; підприємства атомної енергетики та підприємства, що працюють у сфері поводження з радіоактивними відходами; підприємства пробірного контролю тощо.

ГНЕУ зазначає, що перетворення вказаних підприємств у відповідні господарські товариства на підставі проекту не враховує того, що згідно з ч. 1 ст. 10 Закону України “Про приватизацію державного і комунального майна” перетворення державних підприємств у господарські товариства є елементом механізму приватизації державного майна. Таким чином, реорганізація державних підприємств у господарські товариства, передбачена у ч. 1 ст. 22 проекту, створює як ризики втрати державою контролю за підприємствами, приватизація яких заборонена, що може мати негативні наслідки, в тому числі й щодо національної безпеки України, так і корупційні ризики щодо передачі контролю за такими державними підприємствами поза механізмом їх приватизації.

Запропонована у проекті конструкція передачі державної (комунальної) власності органам державної влади, органам місцевого самоврядування, державним та комунальним організаціям (установам, закладам) виглядає дискусійною у концептуальному плані з огляду на таке. Заміна права оперативного управління державною (комунальною) власністю як єдиної підстави для передачі та здійснення повноважень власника щодо державної (комунальної власності), створеної ним юридичній особі, на декілька таких підстав (передача в управління, оренду, узуфрукт тощо) надає органам, які прийматимуть відповідні рішення (які, до того ж у проекті чітко не визначені), дискреційні повноваження, що без визначення критеріїв для прийняття такого рішення створює корупційні ризики. Щодо використання для передачі державної (комунальної) власності органам державної влади, органам місцевого самоврядування, державним та комунальним організаціям (установам, закладам) права узуфрукту, зазначимо, що на даний час у законодавстві України змісту поняття “право узуфрукту” не визначено, а тому його навряд чи можна буде використати для такої передачі.

ГНЕУ вважає вартим для врахування те, що визначення у п. 12 “Прикінцевих та перехідних положень” проекту того, що «договори управління державним і комунальним майном з державними чи комунальними органами і установами ... можуть бути безоплатними..» не узгоджується з ч. 1 ст. 1029 ЦК, згідно з якою “за договором управління майном одна сторона (установник

управління) передає другій стороні (управителеві) на певний строк майно в управління, а друга сторона зобов'язується за плату здійснювати від свого імені управління цим майном в інтересах установника управління або вказаної ним особи (вигодонабувача)”, тобто, вказаний договір не може бути безоплатним.

Заміна права оперативного управління державним майном на оренду такого майна звужує повноваження органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних чи комунальних організацій (установ, закладів) щодо переданого їм державного майна, що може негативно позначитися на їх діяльності, адже згідно з правом оперативного управління (ч. 1 ст. 19 проекту) особа, якій надано майно в оперативне управління, володіє, користується і розпоряджається ним у межах, встановлених законом, а також власником майна (уповноваженим ним органом), а за договором оренди відповідне майно передається орендатору у користування за плату на певний строк (ст. 1 Закону України “Про оренду державного і комунального майна”.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України висловило низку інших суттєвих зауважень.

Науковий комітет Національної ради України з питань розвитку науки і технологій висловив зауваження та пропозиції до законопроекту, зокрема такі.

Як зазначається у пункті 1 Пояснювальної записки до проекту, прийняття законопроекту обґрунтовано необхідністю реформування таких “квазіречових прав” як “господарське відання та оперативне управління”. Так, у пункті 9 частини 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення” законопроекту в абзаці другого частини першої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” слова “на основі права господарського відання” замінено на “майно, передане їм у власність, та на майно, набуте ними у власність на підставах, не заборонених законом”, що має більш широке значення, адже включає в себе і майно, яке може бути набуто у власність державними або комунальними закладами освіти в тому числі за рахунок власних коштів. Проте, в Прикінцевих та перехідних положеннях законопроекту (п. 9 ч. 5 проекту), в другому реченні абзацу другого частини першої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” зміст майна, що не може бути предметом застави звужено через відсутність конструкції “набуто ним у власність на підставах, не заборонених законом”, що створює можливі корупційні ризики.

Науковий комітет пропонує друге речення абзацу другого частини першої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” в Прикінцевих положеннях проекту викласти в наступній редакції: “...Майно державного або комунального закладу вищої освіти, що передане йому у власність засновником, *та набуто ним у власність на підставах, не заборонених законом*, не може бути предметом застави, а також не підлягає вилученню або передачі у власність юридичним і фізичним особам без згоди засновників закладу вищої освіти та вищого колегіального органу самоврядування закладу вищої освіти, крім випадків, передбачених законодавством”. При цьому, у законопроекті необхідно вказати, що абзац перший частини другої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” підлягає вилученню, оскільки в діючій редакції Закону України “Про вищу

освіту” саме в цій нормі встановлена заборона передачі у власність та надання під заставу без згоди засновників закладу вищої освіти.

Звернуто увагу, що пункт 4 частини третьої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” в діючій редакції потребує також приведення у відповідність до пункту 9 частини 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення” законопроекту, адже в частині першій статті 70 Закону України “Про вищу освіту” проекту слова “на основі права господарського відання” замінено на “майно, передане їм у власність, та на майно, набуте ними у власність на підставах, не заборонених законом”.

Пунктом 9 частини 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення» проекту пропонуються зміни в абзаці другому частини першої та абзаці першому частини другої статті 70 Закону України “Про вищу освіту” з вилученням закріплення за засновником закладу вищої освіти права господарського відання, при цьому сам законопроект містить статтю 18 “Право господарського відання”. Натомість запроваджується право державних чи комунальних закладів вищої освіти на користування майном чи здійснення управління ним відповідно до укладених договорів. По-перше, незрозумілий зміст конструкції “користуватися майном”. Разом з тим, надання державним та комунальним організаціям (установам, закладам), у тому числі науковим установам і організаціям, майна на підставі договорів управління чи оренди, може створити додаткове фінансове навантаження на останні, оскільки зазначені договори є оплатними. На фоні хронічного недофінансування науки в державі питання виділення додаткових бюджетних коштів на плату за утримання майна чи оренду може бути проблемним.

Науковий комітет пропонує пункт 10 частини 5 Перехідних положень законопроекту доповнити змінами до статті 49 Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, зокрема доповнити частину третю після абзацу першого новим абзацом в наступній редакції: “Національний фонд досліджень може набувати право власності на майно, передане йому у власність, та на майно, набуте ним у власність на підставах, не заборонених законом, мати речові права на чуже майно, не заборонені законом, а також користуватися майном чи здійснювати управління ним відповідно до укладених договорів”. У зв’язку з цим абзац другий вважати абзацом третім.

Окрім зазначеного, на думку Наукового комітету, ідея законопроекту повинна бути поєднаною з підготовкою концепції закону, оскільки концепція розкриває суть майбутніх положень закону і є важливою передумовою його підготовки. Саме в цьому документі можна було б дослідити наявність проблеми, що потребує вирішення шляхом прийняття закону, обґрунтувати необхідність його прийняття, проаналізувати чинне законодавство у даній сфері, сформулювати предмет і цілі майбутнього закону, проаналізувати позитивний зарубіжний досвід, спрогнозувати можливі наслідки дії майбутнього закону тощо. Проте, така концепція не була підготовлена. При цьому виникає питання, чи брали участь у підготовці пропозицій до законопроекту майбутні правозастосувальники, тобто ті суб’єкти права, які впроваджуватимуть норми закону у життя, та чи проводилось його громадське обговорення.

Інститут законодавства Верховної Ради України, загалом поділяючи думку авторів законопроекту щодо необхідності модернізації понятійного апарату та гармонізації законодавства України з правом ЄС, зазначає, що найбільш логічним та відповідним нормам законопроектної техніки способом названих перетворень є внесення змін до законодавства. У той же час, визнання Господарського кодексу України таким, що втратив чинність, може утворити законодавчі прогалини в окремих питаннях, а запропонованих змін до Цивільного кодексу для врегулювання цих питань не завжди достатньо.

Судова система та практика щодо застосування вказаних кодексів сформована, системи господарських судів та Верховний Суд України напрацювали досвід застосування, зміни у якому можуть дезорієнтувати бізнес та інвесторів, а також створити ґрунт для корупційних дій через правову невизначеність та можливі прогалини у праві.

Відтак, можна було би розглянути можливість формування нового Комерційного кодексу, з використанням досвіду низки країн ЄС.

Інститут законодавства зазначає й інші зауваження та пропозиції, а також вважає за необхідне одержати висновок Уряду до законопроекту.

За зверненням Комітету і відповідним дорученням Уряду до комітету надійшли висновки від **Міністерства економіки України**, **Міністерства юстиції України**, а також **Міністерства освіти і науки України** та **Фонду державного майна України** з низкою суттєвих зауважень та пропозицій, які доцільно врахувати під час доопрацювання законопроекту.

Міністерство економіки України крім пропозицій та зауважень, викладених на 12 сторінках, звертає увагу на те, що Верховною Радою України 15.07.2021 прийнято в першому читанні проект Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення корпоративного управління юридичних осіб, акціонером (засновником, учасником) яких є держава” (реєстр. № 5593-д від 06.07.2021), поданий народними депутатами України Наталухою Д. А., Підласою Р. А. та іншими, яким з метою приведення ряду законодавчих актів України у відповідність із сучасними міжнародними стандартами корпоративного управління передбачається внести зміни, зокрема, і до Господарського кодексу України.

Міністерство юстиції України, в цілому підтримуючи запропоновані законодавчі ініціативи, звертає увагу на техніко-юридичні недоліки законопроекту, які викладені на 15 сторінках.

Зокрема, наголошено, що пунктом 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення” проекту Закону передбачається внести зміни до низки законодавчих актів, пов’язаних із впровадженням запропонованого законом перехідного періоду. Загалом погоджуючись з необхідністю одночасних змін до основоположних актів, таких як Цивільний кодекс України, задля досягнення мети проекту Закону, Міністерство звертає увагу на таке. Виходячи з аналізу змін до законодавчих актів, їх більша частина є змінами до законодавчих актів, які стосуються певної профільної сфери, наприклад, законів України “Про Фонд енергоефективності”, “Про музеї та музейну справу”, “Про вищу освіту”, “Про наукову і науково-технічну діяльність”, “Про морські порти України”, “Про

бібліотеку і бібліотечну справу” тощо. При цьому зміни є точковими та полягають, зокрема, у: - заміні слів “підприємство” на “господарське товариство”; - вилученні слів “господарське відання” та “оперативне управління”; - встановленні припису щодо можливості набуття державними установами та організаціями права власності на майно або передачі його в оренду чи користування. Законодавчі акти, зміни до яких включені до пункту 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення”, становлять лише невелику частку законодавчих актів, які містять положення щодо реалізації підприємствами, установами та організаціями права господарського відання. На сьогодні за даними, наприклад, системи “Ліга:Закон” поняття “господарське відання” та “оперативне управління” містить 71 законодавчий акт. При цьому проект Закону, ліквідуючи так звані “квазі-речові права” (господарське відання та оперативне управління), сконцентрував свою увагу на встановленні перехідних положень для врегулювання відносин поступового припинення “підприємств” та їх перетворення у господарські товариства. Водночас поза увагою законопроекту залишився значний обсяг інших суб’єктів, за якими закріплене майно на праві господарського відання чи оперативного управління: державні установи, організації, заклади освіти, медицини, науки тощо.

Як вбачається з аналізу законодавчих актів, зміни до яких включені до пункту 5 розділу “Прикінцеві та перехідні положення”, законопроект передбачає визначення правового режиму майна у перехідний період лише щодо деяких з таких установ, організацій та закладів шляхом внесення у профільні закони змін, які не мають комплексного та вичерпного характеру. Так, наприклад, у деяких випадках припис законопроекту передбачає набуття державними установами, організаціями та закладами майна у власність, а в інших – на праві оренди або користування. Крім того, у випадку передачі державного майна у власність законопроект лише констатує, що “установи, організації та заклади можуть набувати право власності на майно” та не встановлює чіткий механізм реалізації таких рішень (як це, наприклад, передбачено законопроектом у випадку передачі майна до статутного капіталу підприємств у результаті їх перетворення у господарські товариства).

Відсутність комплексного підходу цих змін не відповідає виконанню Верховною Радою України свого обов’язку із забезпечення «якості закону», який у свою чергу полягає в тому, щоб він [закон] був доступним для зацікавлених осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні (див. рішення Європейського суду з прав людини у справі “Бейелер проти Італії”, [ВП], № 33202/96, пункт 109, ЄСПЛ 2000-I).

Міністерство освіти і науки України в межах своєї компетенції надало зауваження та пропозиції до законопроекту, зокрема такі.

Пропонується пункт 5 Розділу “Прикінцеві та перехідні положення” законопроекту доповнити новим 26 підпунктом такого змісту: “26) у статті 65 Закону України “Про фахову передвищу освіту” (Відомості Верховної Ради України, 2019, № 30, ст. 119): абзац перший частини другої викласти в такій редакції: “Державні або комунальні заклади фахової передвищої освіти можуть набувати право власності на майно, передане їм у власність, та на майно, набуте

ними у власність на підставах, не заборонених законом, мати речові права на чуже майно, не заборонені законом, а також користуватися майном чи здійснювати управління ним відповідно до укладених договорів. Майно державного або комунального закладу фахової передвищої освіти, що передане йому у власність засновником, не може бути предметом застави, а також не підлягає вилученню або передачі у власність юридичним і фізичним особам без згоди засновників закладу фахової передвищої освіти та вищого колегіального органу самоврядування закладу фахової передвищої освіти, крім випадків, передбачених законодавством.”;

абзац третій частини другої викласти в такій редакції:

“Передача в оренду державними і комунальними закладами фахової передвищої освіти переданих їм у власність об’єктів здійснюється без права їх викупу відповідно до законодавства в порядку, встановленому для оренди державного і комунального майна.”.

Потребує редакційного корегування абзац третій підпункту 10 пункту 5 Розділу “Прикінцеві та перехідні положення”, яким вноситься зміни до абзацу другого частини четвертої статті 7 Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, оскільки зі змісту пропонованої редакції абзацу не зрозуміло, якого суб’єкта стосується можливість набуття права власності на майно.

Також до Комітету надійшли експертні висновки до законопроекту № 6013 від **Національної академії наук України (підготовлені Інститутом держави і права ім. В.М. Корецького на 4 стор. та Державною установою “Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова НАН України на 31 стор.), Національної академії правових наук України (7 стор.), Національної академії аграрних наук України (2 стор.), ГО “Спілка ректорів закладів вищої освіти України” (2 стор.),** у яких висловлені подібні до зазначених вище зауваження та пропозиції, або наведені ще додаткові, які варто врахувати під час доопрацювання законопроекту.

Разом з тим, слід зазначити, що **Державною установою “Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова НАН України** для опрацювання законопроекту була створена робоча група на чолі з директором установи, яка включала 7 докторів юридичних наук, 1 доктора економічних наук, 2 кандидатів наук і секретаря, які опрацювали норми законопроекту та оформили науковий експертний висновок на 31 сторінці.

Загальний висновок цієї робочої групи: законопроект р.н. 6013 має вади, які не можливо вирішити техніко-юридичним редагуванням, здатен нанести суттєву шкоду правовій системі України, науковому та освітньому процесам, значно знизити ефективність формування та реалізації державної економічної політики, суперечить міжнародним зобов’язанням України (в т.ч. Угоді про асоціацію між Україною та ЄС), Конституції України, законам України (в т.ч. Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності”), не має чітко визначеної мети та предмету правового регулювання, не відповідає “критеріям якості закону” (які є показниками дотримання принципу юридичної визначеності: ефективність мети і засобів правового регулювання,

несуперечливість такого регулювання, розумність та логічність закону, чіткості, зрозумілості, однозначності правових норм), суперечить очікуванням суспільства та бізнесу у сталості та прогнозованості розвитку правової системи, не має прогнозу регуляторного впливу та наслідків для економіки України, не забезпечено його публічне обговорення як регуляторного акта, відсутній аналіз регуляторного впливу Законопроекту № 6013, не проведено експертизу з боку уповноваженого органу щодо здійснення державної регуляторної політики, як це передбачено ст. 30 Закону № 1160-IV, не оприлюднено звіт про відстеження результативності Господарського кодексу України, як регуляторного акта, скасування якого передбачено Законом № 6013 тощо.

Підсумовуючи всі вищенаведені аргументи та відповідно до ст. 94 Регламенту Верховної Ради України та ст. 50 Закону України “Про комітети Верховної Ради України”, **Робочою групою вбачається за доцільне рекомендувати Комітету з питань освіти, науки та інновацій Верховної Ради України, Голові Верховної Ради України повернути проект Закону України “Про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об’єднань у перехідний період” (реєстр. № 6013 від 09.09.2021 р.) суб’єкту права законодавчої ініціативи без його включення до порядку денного сесії та розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України.**

Загальний висновок Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України – законопроект не відповідає меті правового регулювання, критерію “якості закону” вимогам чинного законодавства та не може бути підтриманий для подальшого прийняття.

До законопроекту реєстр. № 6013 Комітетом отримано висновки без зауважень від **Національної академії педагогічних наук України та Національної академії мистецтв України.**

Під час розгляду законопроекту р.н. № 6013 на засіданні підкомітету з питань науки та інновацій Комітету 29.11.2021 визначено за доцільне доопрацювати законопроект з урахуванням висловлених зауважень і пропозицій експертів та прийнято рішення пропонувати Комітету рекомендувати Верховній Раді України проект Закону про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об’єднань у перехідний період (реєстр. № 6013 від 09.09.2021, н.д. Р.Стефанчук, С.Кальченко, В.Медяник та інші) за результатами розгляду в першому читанні повернути суб’єкту права законодавчої ініціативи на доопрацювання для врахування зазначених вище експертних висновків та пропозицій. Надіслати цей висновок до Комітету з питань економічного розвитку, який визначено головним з розгляду цього законопроекту.

Заслухавши інформацію голови підкомітету з питань науки та інновацій Комітету В.В. Колуха, першого заступника міністра юстиції України Є.М. Горовця, заступника Міністра освіти і науки України з питань європейської інтеграції О.І.Шкуратова, заступника директора з наукової роботи Державної Установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН

України» Р.А.Джабраїлова та обговоривши це питання, **Комітет Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій вирішив:**

1. Рекомендувати Комітету Верховної Ради України з питань економічного розвитку, визначеного головним з підготовки проекту Закону “Про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об’єднань у перехідний період” (реєстр. № 6013 від 09.09.2021), врахувати зазначені вище пропозиції та зауваження, а також викладені в експертних висновках, що додаються, зокрема в частині питань освіти, науки та інновацій, та визначитись з урахуванням можливостей доопрацювання законопроекту відповідно до статті 116 Регламенту Верховної Ради України.

2. Направити це Рішення разом з експертними висновками до законопроекту реєстр. № 6013 до Комітету Верховної Ради України з питань економічного розвитку, визначеного головним з підготовки даного питання.

3. Контроль за виконанням цього Рішення Комітету покласти на Голову Комітету С.В. Бабака.

Голова Комітету

Сергій Бабак